

חֻבְרַת כֹּא

לְמוֹד תְּלֵמוֹד יְרוּשָׁלַיִם

בְּסֵדֶר מְסֻגָּרַת הַדָּף הַיּוֹמִי

תְּחִלַּת מְסַכֶּת בִּיעָה

(א-ה)



שְׁעוּרִים לַיּוֹמִי שְׁבוּעַ פְּרִשַׁת בֹּא:

כּו טַבַּת - א' שְׁבַט תשע"ו



יָצָא לְאוֹר עַל יְדֵי יְשִׁיבָה דְחֶסֶדִי בְּרֶסֶלֶב



ירושלמי ביצה / דף היומי

שבת קדש כח טבת תשע"ו

ביצה דף א'

הלכה א', מתניתין - ביצה שנולדה ביום טוב, בית שמאי אומרים: תאכל. ובית הלל אומרים: לא תאכל. גמרא - מה טעמון דבית שמאי? מוכנת היא על גב אמה. מה טעמון דבית הלל? נעשית כמקצה שייבש ולא ידע בו. אילו מקצה שייבש ולא ידע בו שמא אינו אסור? והא תני, השוחט את התרנגולת ומצא בתוכה בצים אף על פי גמורות - הרי אלו מתרות. רבי חנניה ורבי מנא, חד אמר: לא דומה טעם אכילתה מבפנים לטעם אכילתה מבחוץ. וחורנה אמר: שאינה נגמרת לאפרוח עד שתצא לחוץ. מה הן בחלב? נאמר אם היו מערות לגידים - אסורות, ואם לאו - מתרות. הכל מודין בביצה שייצא רובה מערב יום טוב - שהיא נאכלת ביום טוב. מה פליגין? בשיצא מעוטה, בית שמאי אומרים: תאכל ובית הלל אומרים לא תאכל. כשם שהיא אסור לאכל - כך היא אסור לטלטל.

ירושלמי ביצה / דף היומי

נתערבה אחת במאה או אחת באלף - כלן אסורות. מה כמאן
דאמר ספק הכן אסור, ברם כמאן דאמר ספק הכן מתר, מודה
הוא הקא שהוא אסור. נשרין¹, ספק מהיום נשרו ספק
מאתמול נשרו. ברם הקא, יש כאן אחת לאסור, והיא מוכחת
על כלן. אחרים אומרים משם רבי לעזר: תאכל היא ואמה.
מהו תאכל היא ואמה? אם היתה אמה מוכנת לשחיטה תהא -
מתרת, ואם לאו - אסורה. ואין כל התרנגולים מוכנין
לשחיטה? אמר רבי בא: תאכל בהכינה של אמה. עגל שנולד
ביום טוב - מתר, שהוא מתיר עצמו לשחיטה. רבי זעירא
בעי: מעתה מדברית תהא מתרת שהיא מתרת עצמה
בשחיטה! צביה תהא מתרת, שהיא מתרת עצמה בשחיטה!
חזר רבי זעירא ואמר: עגל מאתמול הוא גומר, ברם הקא בו
ביום נגמרה בו ביום נולדה.

¹ פרות שנשרו שנמצאו תחת העץ ביום טוב.

ירושלמי ביצה / דף היומי

יום ראשון כט טבת תשע"ו

ביצה דף ב'

אמר רבי בא: אתיא כמאן דאמר, הבהמה יולדת לחדשים מקטעין, ברם כמאן דאמר, בהמה יולדת לחדשים מסמיין, הגע עצמך שסים אימתי עלה עליה זכר. גוזל שנולד ביום טוב - מתר, שהוא מתיר עצמו בשחיטה. לא כן תני: ביצים שריקימו, גוזלים שלא העלו עליהן כנפים, אסורין משום שקץ ואין לוקין עליהם משום נבלה. ואמר רבי חגי: ואפלו שחטן. אמר רבי אבון: תפתר באילין דנפקין וכנפיהון עליהן. רבי אבהו בשם רבי יוסי בי רבי חנינה שאיל: כל שתשמישו ביום - מוליד ביום, בלילה - מוליד בלילה. הרי התרנגלת הרי אין תשמישה אלא ביום, והיא יולדת בין ביום בין בלילה! אמר רבי אבון: שניא היא, שכן היא יולדת בלא זכר. רבי זעירא בשם גדול: עגל שנולד מן הטרפה ביום טוב - מתר, נעשה כדבר מוכן טמון בדבר שאינו מוכן. תמן תנינן,

ירושלמי ביצה / דף היומי

ביצת נבלה, אם יש בה פיוצא בה נמכרת בשוק – מתרת, ואם לאו – אסורה; כדברי בית שמאי. ובית הלל אוסרין. מה טעמא דבית שמאי? גמורה הייתה עד שלא תתנבל. מעתה אפלו אין פיוצא בה נמכרת בשוק תהא מתרת! אם אומר את כן, נמצאת מתיר שלל של ביצים. ובית שמאי כמשנה האחרונה ובית הלל כמשנה הראשונה? דאמר רבי חיה בר בא בשם רבי יוחנן, בראשונה היו אומרים: אין מעמידין לא בקיבת הנבלה ולא בקיבת הגוי, חזרו לומר: מעמידין בקיבת הנבלה ואין מעמידין בקיבת הגוי. רבי יוסי בי רבי בון אמר: שמואל בר אבא בעי: מה כרבי אליעזר? דרבי ליעזר אמר: סתם מחשבת גוי לגוי. רבי יסה בשם רבי יוחנן הקיני, בראשונה היו אומרים: אין מעמידין לא בקיבת הנבלה ולא בקיבת הגוי. וחזרו לומר: מעמידין בין בקיבת הנבלה בין בקיבת הגוי. אמר רבי יוסי: לשון מתניתא מסייעה לרבי חיה בר בא, קיבת הגוי וקיבת הנבלה – אסורה, כמשנה ראשונה. כשרה שינקה מן הטרפה – קיבתה אסורה כמשנה האחרונה.

ירושלמי ביצה / דף היומי

וטְרָפָה שְׁיַנְקָה מִן הַפְּשָׁרָה - קִיבְתָּהּ מִתְּרַת כְּמִשְׁנֵה אַחֲרוֹנָה.
וְאֶפִּילוּ דִּי־סִבְרוֹן בֵּית שְׁמַאי כְּבֵית הַלֵּל כְּמִשְׁנֵה הָאֲחֲרוֹנָה,
בִּיצָה גְדוּלֵי גּוּפָה, קִיבָה מִמְּקוֹם אַחַר בָּאת. וְאֵתְיָא כְּהִיא דְאָמַר
רַבִּי יוֹסֵה בִּי רַבִּי בּוֹן בְּשֵׁם רַבִּי יוֹחָנָן: מַעֲשֶׂה בְּבָנָיו שֶׁל יְהוּדָה
בֶּן שְׁמוּעִי שֶׁבִקְעוּ לָהֶם זְאֵבִים יוֹתֵר מִשְׁלֹשׁ מֵאוֹת צֶאֱן, וּבָא
מַעֲשֶׂה לְפָנָי חֲכָמִים וְהִתִּירוּ קִיבוּתֵיהֶם, אָמְרוּ: בִּיצָה גְדוּלֵי
גּוּפָה, קִיבָה מִמְּקוֹם אַחַר בָּאת. נוֹלְדָה בְּיוֹם טוֹב - תֹּאכֵל
בְּשַׁבָּת. וּבְשַׁבָּת - תֹּאכֵל בְּיוֹם טוֹב. רַבִּי יוֹדָה אָמַר מִשֵּׁם רַבִּי
לִיעֶזֶר: הִיא הַמַּחֲלֶקֶת, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים: תֹּאכֵל, וּבֵית הַלֵּל
אוֹמְרִים: לֹא תֹאכֵל. רַבִּי חֲנִינָה הוֹרִי לְצִיפּוֹרָאֵי בְּסַפְחֵי חֲרָדֵל,
וּבְבִיצָה, כְּרַבִּי יוֹדָה. עָאֵל רַבִּי יוֹחָנָן וְדָרַשׁ לְהוֹן, כְּרַבְּנָן דְּהֶכָא
וּכְרַבְּנָן דְּתַמָּן. רַבִּי אֲבָא בַר זְמִינָא בְּשֵׁם רַבִּי יוֹצְדֵק: מִן קוּמֵי
אֵילִין תְּרַתִּין מִיִּלְיָא נַחַת רַבִּי יוֹחָנָן מִן צְפוּרִין לְטִיבְרֵיא. אָמַר:
מָה אֵיִתִּיתוֹן לִי הֵהָן סַבָּא? דְּאָנָא שְׂרִי וְהוּא אָסַר, וְאָסַר וְהוּא

שְׂרִי².

² בגלל שני דברים אלו שנחלקו בהם רבי חנינא ורבי יוחנן, ירד רבי יוחנן מצפורי לטבריה, כלומר, עזב את העיר צפורי. אמר: למה הבאתם לי זקן זה (רבי

ירושלמי ביצה / דף היומי

יום שני א' שבט תשע"ו

ביצה דף ג'

אמר רבי בא, אתא עובדא קומי רבי יסא, ובעא מייעבד כרבי יוחנן. כד שמע דרב ורבי חנינה תרויהון פליגינן, שרע מינה³. דאיתפלגון, שירי פתילה, שירי מדורה, שירי שמן שפכו בשבת, מהו להדליקם ביום טוב? רב ורבי חנינה, תרויהון אמרין: אסור. ורבי יוחנן אמר: מתר. אמר רבי מנא קומי רבי יודן: מה אפכן לה פתילה גבי ביצה. אמר ליה: מן מה דאנן חמיי רבנן מדמי לה, הדא אמרה היא הדא היא הדא. משם ארבעה זקנים אמרו: הנאכל ערובו בראשון – הרי הוא כבני עירו בשני. רב חונה בשם רב: הלכה כארבעה זקנים. רב חסדא בעי, מחלפה שטתיה דרב, תמן הוא עבד לה שתי

חנינא), כי את מה שאני מתיר, לגבי ביצה – הוא אוסר. ומה שאני אוסר, לענין ספיחי חרדל – הוא מתיר.

³ מנע את עצמו מלהורות.

ירושלמי ביצה / דף היומי

קדשות והכא הוא עבד לה קדשה אחת, דאיתפלגון, שירי פתילה, שירי מדורה, שירי שמן שכבו בשבת, מהו להדליקם ביום טוב? רב ורבי חנינה, תרויהון אמרי: אסור. ורבי יוחנן אמר: מתר. ואמר רבי מנא קומי רבי יודן: מה אפכן לה פתילה גבי ביצה. אמר ליה: מן מה דאנן חמי רבנן מדמי לה, הדא אמרה היא הדא היא הדא. הכל מודין בנשרין שהן אסורין. רבי בון בר חיה בעא קומי רבי זעירה: מה בין נשרין מה בין בצים? אילו נשרין באימותיהן, שמא אינן אסורין? אילו בצים באימותיהן, שמא אינן מתרות? מעתה, נולדה ביום טוב לא תאכל בשבת? בשבת לא תאכל ביום טוב? אמר ליה: וכיני? ! לא דיקך שהחמרתה עליה שאם נולדה ביום טוב לא תאכל ביום טוב, בשבת לא תאכל בשבת, אלא שאת מבקש להחמיר עליה שאם נולדה ביום טוב לא תאכל בשבת, בשבת לא תאכל ביום טוב? ! רבי ירמיה בעי: עטורי סכה מה הן? חזר רבי ירמיה ואמר: כל שבועה הן בטלין על גב סכה, מיפן והילך בהכינן הן. אמר רבי יוסה: כל שבועה קדשת סכה חל עליהן, מיפן והילך קדשת יום טוב עליהן. מה אתא

ירושלמי ביצה / דף היומי

משאול? יום טוב שחל להיות ערב שבת, כמאן דאמר שתי קדשות הן. הלכה ב', מתניתין - בית שמאי אומרים: שאור כזית וחרמץ ככותבת. ובית הלל אומרים: זה וזה בכזית. גמרא - רבי זריקן בשם רבי יוסי בן חנינה: לא שנא אלא לבעורו, הא לאכילה כזית. רבי אבהו בשם רבי יוחנן: בין לבעורו בין לאכילה כזית, קם רבי מנא עם רבי חזקיה. אמר ליה: מן הן שמע רב הדא מילתא. אמר ליה: מן רבי אבהו. אמר ליה: ואוף אנן אמרינן. רבי אבהו בשם רבי יוחנן: בין לבעורו בין לאכילה כזית, דילא כן ניתני שלשים ושבע כריתות בתורה. הלכה ג', מתניתין - השוחט חיה ועוף ביום טוב, בית שמאי אומרים: יחפור בדקר ויכסה. ובית הלל אומרים: לא ישחוט, אלא אם כן היה לו עפר מוכן מבעוד יום. ומודים, שאם שחט, שיחפור בדקר ויכסה. שאפר פירה מוכן הוא. גמרא - רבי חיה בשם רבי יוחנן: המבשל נבלה ביום טוב - אינו לוקה, שהתר מקלל בשול ביום טוב. רבי שמעון בן לקיש אומר: לוקה, שלא התר מקלל בשול אלא לאכילה בלבד. התיב רבי בא בר

ירושלמי ביצה / דף היומי

ממל על הדא דרבי יוחנן: מעתה החורש ביום טוב אינו לוקה, שהתר מכלל חרישה ביום טוב. רבי יוסה בשם רבי אילא: לא התרה חרישה כדרךה. רבי שמי אמר קומי רבי יוסה: רבי אחא בשם רבי אילא דרבי שמעון היא! דרבי שמעון אמר: עד שיהא לו צרך בגופו של דבר.

יום שלישי ב' שבט תשע"ו

ביצה דף ד'

קם רבי יוסי עם רבי אחא, אמר ליה: אתה אמרתה הדא מילתא, לא כן אמר רבי יוחנן - 'דברי רבי מאיר, עשרים וארבעה דברים מקולי בית שמאי ומחומרי בית הלל, וזה אחד מהן', נאמר עשרים ושלשה! אלא רבי מאיר ורבי שמעון שניהן אמרו דבר אחד, לא כן סברין מימר, רבי יוסה ורבי שמעון שניהן אמרו דבר אחד, נימר רבי מאיר ורבי יוסה ורבי שמעון שלשתם אמרו דבר אחד? אלא מילין דצריך לרבנן פשיטן לכון, פשיטן לרבנן צריכין לכון, קצר לצרך עשבים

ירושלמי ביצה / דף היומי

חַיֵּב מְשׁוּם קוֹצֵר, וְאִינוּ חַיֵּב מְשׁוּם שֶׁהוּא מִיִּפְּה אֶת הַקְּרָקַע?
לֹא צוֹרְכָה דֵּי לֹא קָצַר לְיָפוֹת אֶת הַקְּרָקַע, מֵהוּ שֶׁיְהִי חַיֵּב מְשׁוּם
קוֹצֵר וּמְשׁוּם שֶׁהוּא מִיִּפְּה אֶת הַקְּרָקַע, וְאֶפְּלוּ תִימַר דְּרַבִּי
שְׁמַעוֹן הִיא, בְּרַם כְּרַבְּנָן, מְכַל מְקוּם הָרִי חֲדָשׁ וּמְכַל מְקוּם הָרִי
קָצַר. אָמַר רַבִּי מְנָא: מִלִּיהוֹן דְּרַבְּנָן מְסִייעֵן לְרַבִּי יוֹסִי, דְּאָמַר
רַבִּי חִיָּה בְּשֵׁם רַבִּי יוֹחָנָן: דָּג שְׁסָחֲטוּ, אִם לְגוֹפּוֹ – פְּטוּר, אִם
לְהוֹצִיא צִיר – הָרִי זֶה חַיֵּב, וְאֶפְּלוּ תִימַר דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן הִיא, בְּרַם
כְּרַבְּנָן, מְכַל מְקוּם הָרִי סָחֲטוּ! וּמְכַל מְקוּם הָרִי הוֹצִיא צִיר! רַב
אֲבוּן בְּשֵׁם רַבְּנָן דְּתַמָּן: זֹאת אוֹמַרְתָּ שְׂאִין אֶפֶר הַפִּירָה מוֹכֵן
אֲלֵא לְמַצּוֹה. אָמַר רַבִּי מְנָא: בְּשֵׁלֵא הֲכִינוּ אֲבָל אִם הֲכִינוּ –
מְכַסִּין בּוֹ צוֹאָה וּמַצּוֹה. וְאֵתִיא כֹּהִיא דְּאָמַר רַבִּי שְׁמִי, דְּרַבִּי
שְׁמַעוֹן רַבִּי אַחָא בְּשֵׁם רַב יְהוּדָה: הֲכִינוּ לְמַצּוֹה – מְכַסִּין בּוֹ
מַצּוֹה. צוֹאָה מְכַסִּין בָּהּ צוֹאָה, מַצּוֹה. רַבִּי יוֹסֵה בִּי רַבִּי בּוֹן
אָמַר: אֵיתִפְּלָגוֹן רַבִּי זִירָא וְרַבִּי אֲבָא בַר יוֹסֵף, חֵד אָמַר יֵשׁ הֲכֵן
לְצוֹאָה, וְחוֹרְנָה אָמַר אֵין הֲכֵן לְצוֹאָה. מְתִיב מֵאֵן דְּאָמַר אֵין
הֲכֵן לְמֵאֵן דְּאָמַר יֵשׁ הֲכֵן, וְיַכְסָה בּוֹ אֶת הַכּוּי? אָמַר לִיָּה: כּוּי

ירושלמי ביצה / דף היומי

דַּרְךְ בְּנֵי אָדָם לְטָעוֹת בּוֹ, צוֹאָה אֵין דַּרְךְ בְּנֵי אָדָם לְטָעוֹת בָּהּ.
אָמַר לִיה: אִם אוֹמַר אֶת כֵּן, אַף הוּא חוֹפֵר בְּדָקָר וּמְכַסֶּה. וְתַנִּי
כֵּן: הֵבִיא עֶפֶר לְטוּחַ אֶת גִּנּוּ, סִיד לְסוּד אֶת בֵּיתוֹ - מְכַסִּין בּוֹ.
אֵית תַּנִּי תַנִּי אֵין מְכַסִּין. רַבִּי יוֹסֵה בֵּי רַבִּי בּוֹן בְּשֵׁם רַב חֲסֵדָא:
מֵאֵן דְּאָמַר מְכַסִּין - לְשַׁעֲבַר, מֵאֵן דְּאָמַר אֵין מְכַסִּין כְּבָא לְשִׁאל
בְּתַחֲלָה. תַנִּי, רַבִּי יוֹסֵי אוֹמַר: כּוּי אֵין מְכַסִּין אֶת דָּמוֹ מִפְּנֵי
שֶׁהוּא סָפֵק, מַה אִם מְלָה שְׁוֹדְדִיָּה דוֹחָה אֶת הַשְּׁבֵת אֵין סָפֵקָה
דוֹחָה אֶת יוֹם טוֹב, כְּסוּי הָדָם שְׂאֵין וּדְדִיּוֹ דוֹחָה אֶת הַשְּׁבֵת דִּין
הוּא שְׁלֵא יְדַחָה סָפֵקוֹ אֶת יוֹם טוֹב, וּמְתָר לְשַׁחַט בְּשַׁבָּת? רַבִּי
יוֹסֵה אָמַר לָהּ: סְתָם. רַבִּי יוֹסֵה בֵּי רַבִּי בּוֹן בְּשֵׁם רַבִּי יוֹחָנָן:
בְּשׁוּחַט לְחוּלָה. אָמְרוּ לוֹ: וְהָרִי שׁוֹפֵר שְׁבַגְבוּלִים יוֹכִיחַ, שְׂאֵין
וּדְדִיּוֹ דוֹחָה שְׁבֵת, וְהָרִי סָפֵקוֹ דוֹחָה יוֹם טוֹב. מַה סָפֵק יֵשׁ
שָׁם? יוֹם חוּל הוּא יִתְקַע, יוֹם טוֹב הוּא יִתְקַע. רַבִּי חֲנִינָה בְּשֵׁם
רַבִּי אַחָא: בְּאַנְדְרוּגִינָס שְׁתַּקַּע. וְתַנִּי כֵּן, אַנְדְרוּגִינָס מוֹצִיא אֶת
מֵינוֹ וְאֵינוֹ מוֹצִיא אֶת שְׂאֵינוֹ מֵינוֹ. טוּמְטוּם אֵינוֹ מוֹצִיא לֹא אֶת
מֵינוֹ וְלֹא אֶת שְׂאֵינוֹ מֵינוֹ. רַבִּי יוֹסֵי בְּעֵי, אִם בְּאַנְדְרוּגִינּוֹס
שְׁתַּקַּע, בְּדָא דְתַנִּי אֵין לוֹ תְּשׁוּבָה? ! אָמַר רַבִּי אֲבִין: זֶה אֶחָד

ירושלמי ביצה / דף היומי

מארבעה דברים שהיה רבי חיה גדול אומר אין להן תשובה, והשיב רבי לעזר בנו של רבי לעזר הקפר. מה אם מילה שאין ספקה דוחה את יום טוב, שאין וודייה דוחה את לילי יום טוב, תאמר בכסוי הדם שוודייו דוחה את לילי יום טוב, הואיל וודייו דוחה את לילי יום טוב, דין הוא שידחה ספקו את יום טוב! וקמת, כמה דצרכת לרבנן קדמאיי וקשת בידיהון, כן צרכת לרבנן אחרא וקשת בידיהון. על דעתיה דרבי אחא, אנדרוגינס מוציא את מינו בתחלה, על דעתיה דרבי יוסה לשעבר. ומודים שאם שחט שיחפר בדקר ויכסה שאפר הפירה מוכן: הדיא דאת אמר באפר שהוסק מערב יום טוב, אבל באפר שהוסק ביום טוב - לא! כמה דברים אמורים? בשלא שחט, אבל אם שחט - מוטב שיטל מאפר שהסק ביום טוב ואל יחפר בדקר ויכסה.

יום רביעי ג' שבט תשע"ו

ירושלמי ביצה / דף היומי

ביצה דף ה'

חבריא אמרין, שמצות עשה דוחה למצוה בלא תעשה, על דעתיה דרבי יונה, דו אמר: מצות עשה דוחה למצוה בלא תעשה, אף על פי שאינה כתובה בצדה נחא, על דעתיה דרבי יוסי, דו אמר: הואיל ואין מצות עשה דוחה בלא תעשה אלא אם כן היתה כתובה בצדה, מכיון שהתחיל במצוה, אומר לו: מרק! רבי זעירה בעי: קערה שחקקה קוף מהו? רבי יוסה בי רבי בון אמר: איתפלגון, רבי זעירה ורב המנונא, חד אמר: אסור, וחרנה אמר: מתר. מאן דאמר אסור - נעשה כמקצה שיבש ולא ידע בו, מאן דאמר מתר - נעשה כטבל שתקנו שוגג. מאן דאמר מתר, מהו לשתמש על גב מקומה? כך אנו אומרים: אסור לשתמש על גבי קרקע. הלכה ד', מתניתין - בית שמאי אומרים: אין מוליכין את הסלם משוכך לשוכך, אבל מטהו מחלון לחלון. ובית הלל מתירין. בית שמאי אומרים: לא ישול אלא אם כן נענע מבעוד יום. ובית הלל אומרים: עומד ואומר זה וזה אני נוטל. גמרא - יהודה בן רבי חיה נפק לברא, שאלון ליה: סלם על עליה מהו? אמר לון: שרי. כד

ירושלמי ביצה / דף היומי

דאָתא גבֿי אַבּוּהָ, אָמַר לִיה: מַה מַעֲשֶׂה בָּא לִידִידָךְ? אָמַר:
הִתְרַתִּי לְהֵן סְלָם שֶׁל עֲלִיָּה. וְאַקִּים תַּנְי קוּמוֹי וְתָנָא: בְּמַה
דְּבָרִים אַמּוּרִים? בְּסָלָם שֶׁל שׁוּבָךְ, אַבְּל בְּסָלָם שֶׁל עֲלִיָּה –
אָסוּר. מַה בֵּין סְלָם שֶׁל שׁוּבָךְ מַה בֵּין סְלָם שֶׁל עֲלִיָּה? אָמַר רַבִּי
יַעֲקֹב בֶּר אַחָא: סְלָם שֶׁל שׁוּבָךְ, אִם עָשָׂה הוּא מְלֹאכְתּוֹ
מֵאֲתָמוּל כְּחִישִׁין הֵן. סְלָם שֶׁל עֲלִיָּה – יְכוּל הוּא לַעֲשׂוֹת
מְלֹאכְתּוֹ מֵאֲתָמוּל. אָמַר רַבִּי יוֹסֵה בִּי רַבִּי בּוֹן: סְלָם שֶׁל שׁוּבָךְ
יְכוּל הוּא לַעֲמַד עָלָיו וְלַעֲשׂוֹת מְלֹאכְתּוֹ, סְלָם שֶׁל עֲלִיָּה אֵינוֹ
יְכוּל לַעֲמַד עָלָיו וְלַעֲשׂוֹת מְלֹאכְתּוֹ, סְלָם שֶׁל שׁוּבָךְ שֶׁהוּא
עוֹלָה בּוֹ לַעֲלִיָּה, סְלָם שֶׁל עֲלִיָּה שֶׁהוּא עוֹלָה בּוֹ לְשׁוּבָךְ. בֵּית
שְׁמַאי אוֹמְרִים לֹא יְטוּל אֶלָּא אִם בֵּן נֶעְנַע מִבְּעוֹד יוֹם. מְחֻלְפָּה
שִׁטְתּוֹן דְּבֵית שְׁמַאי, דְּתַנְיִנן תַּמָּן: וְעוֹד אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר,
עוֹמֵד הוּא אָדָם עַל הַמוֹקְצָה עָרֵב שַׁבַּת בְּשַׁבִּיעִית וְאוֹמֵר: מֵיכֵן
אֲנִי אוֹכֵל לְמַחֵר. וְרַבִּי לִיעֶזֶר לָאוּ שְׁמַתִּי הוּא?! חֲמַר הוּא
בְּדָבָר שֵׁישׁ בּוֹ רוּחַ חַיִּים: בֵּית הַלֵּל אוֹמְרִים: עוֹמֵד וְאוֹמֵר זֶה
זֶה אֲנִי נוֹטֵל. מְחֻלְפָּה שִׁטְתּוֹן דְּרַבִּנָּן, דְּתַנְיִנן תַּמָּן: וְחֻכְמִים

ירושלמי ביצה / דף היומי

אומרים, עד שירשם ויאמר מיכן ועד כאן. והכא אינון אמרין
הכן? עוד אינון אית להון חמר הוא בדבר שיש בו רוח חיים.
אמר רבי יוסה ביי רבי בון: לוי מקש על שובכיה, ואמר: יזכה
לי שובכי למחר. הלכה ה' מתניתין - זמן שחורים ומצא לבנים,
לבנים ומצא שחורים, שנים ומצא שלשה - אסורין. שלשה
ומצא שנים - מתרין. בתוך הקן ומצא לפני הקן - אסורין. ואם
אין שם אלא הם - הרי אלו מתרין.

יום חמישי ד' שבט תשע"ו

ביצה דף ו'

גמרא - מתניתא דרבי, דתני, מאתים ומצא מנה - מנה מנח
ומנה מטל; דברי רבי. וחכמים אומרים: חלין. תמן תנינן:
האומר לבנו מעשר שני בזוית זו ומצא בזוית אחרת - הרי אלו
חלין. רבי יעקב בר אחא בשם רבי יסא, דרבי היא, דתני:
מאתים ומצא מנה - מנה מנח ומנה מטל; דברי רבי. וחכמים
אומרים: חלין. חזר ואמר: דברי הכל היא. שניא בגוזלים

ירושלמי ביצה / דף היומי

שְׁדַרְכָן לְפָרְחָה. וְהָא תַנִּי רַבִּי חֲלַפְתָּא בַר שְׁאוּל: הוּא הַדְּבָר
בְּגוֹזְלִים הוּא הַדְּבָר בְּבָצִים, הָוֵי דְרַבִּי הִיא. אָמַר רַבִּי יוֹסֵה:
תַּמָּן אָבִיו הִנִּיחַ וּבְנֹו מָצָא, בְּרַם הִכָּא הוּא הִנִּיחַ הוּא מָצָא. רַבִּי
בָּא בַר כֹּהֵן אָמַר קוּמִי רַבִּי יִסָּה בְּשֵׁם רַבִּי אַחָא, הוֹרִי רַבִּי בָּא
בַר זְבֻדָּא בְּמַעֲשֵׁר שְׁנֵי כֹהֲדָא דְרַבִּי. אָמַר רַבִּי יוֹדֵן: הֲדָא דְדָאָתָּ
אָמַר בְּשֵׁהִיּו שָׁם שְׁתֵּי קִינִים, אָבֵל אִם אֵין שָׁם אָלָא קֵן אַחַד -
לֹא בְּדָא. וְהָא תַנִּינָן אִם אֵין שָׁם אָלָא הֵן - הֲרִי אֵלוּ מְתָרִין. אָמַר
רַבִּי יוֹסִי בַר בּוֹן: בְּשָׂאִין שָׁם אָלָא גּוֹזֵל אַחַד בְּלָבָד, קֵן אַחַת
שְׁחוּרִים בְּלָבָד. שְׁמוּאֵל אָמַר: הַמְלַחֵם אֶת הַתְּרִיסִין בְּיוֹם טוֹב -
חֵיב מְשוּם בּוֹנָה. וְקִשְׂיָא, דְּבָר שְׁאֵלוּ עֲשָׂאוּ בְּשִׁבְתָּ חֵיב חֲטָאָתָּ,
בֵּית הַלֵּל מְתִירִין אֵף לְהַחְזִיר. רַבִּי חֲנִנְיָהּ בְּשֵׁם רַבִּי יוֹחָנָן:
הַתִּירוּ סוּפּוּ מִפְּנֵי תַחֲלָתוֹ, שְׂאֵם אוֹמֵר אֶת לוֹ שְׁלֹא יַחְזִיר, אֵף
הוּא אֵינּוּ פּוֹתַחַ. וְלֹא יִפְתַּח! אֵף הוּא מְמַעֵט בְּשִׁמְחַת יוֹם טוֹב.
אָמַר רַבִּי אַחָא: מַחְזִיר, וּבְלָבָד שְׁלֹא יַחְזִיר כָּל צוּרְכּוֹ. אָמַר רַבִּי
יוֹסִי בִּי רַבִּי בּוֹן: כְּשָׂאִין שָׁם פְּתַח, אָבֵל יֵשׁ שָׁם פְּתַח - מְשִׁתַּמֵּשׁ
דְּרָךְ הַפְּתַח. הִלְכָה ו', מַתְנִיתִין - בֵּית שְׂמַאי אוֹמְרִים: אֵין נוֹטְלִין

ירוּשָׁלַיִם בִּיצָה / דף היומי

את העלי לקצב עליו בשור, ובית הלל מתירין. בית שמאי אומרים: אין נוֹתְנִין את העור לפני הדריסה, ולא יגביהנו אלא אם כן יש עליו בשור, ובית הלל מתירין. בית שמאי אומר: אין מסלקין את התריסין ביום טוב, ובית הלל מתירין אף להחזיר. גמרא - הא שלא לקצב עליו בשור אסור, הֵדָא הִיא דְאָמַר רַבִּי חֲנַנְה בַר שְׁלֵמְיָה בְּשֵׁם רַב: מוֹדִין חֲכָמִים לְרַבִּי נַחֲמִיָּה בְּזִירָה' ו'מְזוֹרָה' ו'בוֹכְנָה', ב'זִירָה' דו עֶצֶר בִּיה, ו'מְזוֹרָה' דו חֲבַט בִּיה, ו'בוֹכְנָה' דו כְּתַת בִּיה. בית שמאי אומרים אין נוֹתְנִין את העור. שוין שלא יגִרְדְּנוּ, מַה אָנֹּן קְיָיִמִין? אם בְּמַחְבֵּר לוֹ, כְּגוֹפוֹ הוּא! אם בְּפָרוֹשׁ, הֵדָא הִיא דְאָמַר רַבִּי יַעֲקֹב בַּר אֲחָא, חִינָא קִרְתַּחֲיִיה בְּשֵׁם רַבִּי הוֹשַׁעְיָה: דִּי־סִיקֵיא שְׂיֵשׁ בְּתוֹכָהּ מַעוֹת - נוֹתֵן עָלֶיהָ כֶּכֶר וּמְטִלְטְלָהּ.

יום שישי ה' שבט תשע"ו

ביצה דף ז'

ירושלמי ביצה / דף היומי

כהדא אנטיכי נפלת על רבי ירמיה בשוכתא, והשבון עליה ורימוניה, לא שהלכה כרבי הושעיה, אלא בגין רבי ירמיה דלא יספן: שוין שלא ימלחנו. תני, אבל הוא מולח עליו בשור לצלי. חבריא בשם רב: מולח הוא אדם דכר מרבה אף על פי שאינו יכול לוכל ממנו אלא דכר ממעט. רבי אחא בשם רב: מולח ומערים מולח ומערים, מלח הקא ומלח הקא, עד דו מלח כוליה. הלכה זו, מתניתין - בית שמאי אומרים: אין מוציאין לא את הקטן ולא את הלולב ולא את ספר תורה לרשות הרבים ובית הלל מתירין. גמרא - הא גדול - אסור. רבי שמואל בריה דרבי יוסה בי רבי בון, אמר: אפילו גדול מתר. וליידא מילה תנינן 'קטן'? בא להודיעך כחן של בית שמאי, עד איכן היו מחמירין. שמואל מיטען מערס לערס. אמר רבי זעירה קומי רבי יוסה: נאמר דהוה אסתניס. אמר ליה: ברי הוה מיני ומינן. תני רבי ישמעאל בי רבי יוסה אומר: אבנים שישבנו עליהן בנערוותינו עשו עמנו מלחמה בזקנותנו. רבי יונה מפקד לחבריא, לא תיתבון לכון על מסטובייתא בריתא דסדרה דכר

ירוּשָׁלַיִם בִּיצָה / דף היומי

עולא דאינון צנינין⁴. רב מפקד לתלמידוי, לא תיתבון לכוון על טבלה ברייתא דסדרה דאסי דאינון צנינין⁵. רבי אבהו הוה נחת מסחי בהדין דימוסין דטיבריה, והוה מיסתמיך על תרין גותיין, שרעון וזקפון שרעין וזקפון⁶. אמרין ליה: מהו הכין?⁷ אמר לון: שמרתי כחי לזקנותי. רב הונה לא נחת לבית וועדא, רב קטינא שאיל: לא כן תני, מטלטלין את האיסתניסין? רב חונה הורי לריש גלותא לצאת בכסא. רב חסדא בעי, לא כן תני אין יוצאין בכסא, אחד אנשים ואחד נשים? אפלו תלמיד חכם אינו טועה בדבר הזה; ורב חונה טעי? רבי ירמיה הורי

⁴ רב יונה צוה על בני הישיבה, אל תשבו על ספסלי האבן החיצונים של בית המדרש של עולא, שכן הם צוננים, ולפיכך יזיקו לגופכם.

⁵ רב צוה על תלמידיו, אל תשבו על לוחות האבן החיצוניים של בית המדרש של אסי, שהם קרים ולפיכך יזיקו לגופכם.

⁶ רבי אבהו היה נוהג לרדת ולהתרחץ במעינות המרחץ החמים של טבריה, והיה נשען על שני עבדים גותיים (שם אמה) כדי שיתמכו בו. פעם אחת הם עמדו לפול, ורבי אבהו עזר להם להזדקף, ושוב עמדו לפול, והוא עזר להם להזדקף.

⁷ אמרו לו: מהו הדבר הזה? והלא חשבנו שאנחנו צריכים לסייע לך, כי אתה חלש, והנה במציאות אתה יותר חזק משנינו, ואתה זה שמקיים אותנו מהנפילה.

ירושלמי ביצה / דף היומי

לבר-גירונטי אסיא מיטענה בסדינא, מיעול מבקרא ביישייא בשובתא⁸. מיישא בר בריה דרבי יהושע בן לוי מיטען בסדינא מיעול מידרוש בצבורא בשובתא⁹. אמר רבי זריקן לרבי זעירה: כד תעול לדרומא את שאיל לה, אשתאלת לרבי סימון¹⁰, אמר לון רבי סימון בשם רבי יהושע בן לוי: לא סוף דבר שצריך לרבים בו, אלא שמא יצרכו לו הרבים. דלמא¹¹, רבי ליעזר ורבי אבא מרי ורבי מתניה, הורי למיתי פיתא לארסקינס בשובתא¹², שמא יצרכו לו הרבים. תאני, ולא את המפתח, בית הלל מתירין. ואמר רב הושעיה בר רב יצחק: הדיא דאת אמר במפתח של אוכלין, אבל במפתח של כלים -

⁸ רבי ירמיה הורה לרופא בשם בר-גירונטי, שמתר לו להיות נשא על אפריון העשוי בסדין של פשתן, כדי להביא אותו לבקר חולים בשבת.

⁹ מיישא נכדו של רבי יהושע בן לוי, היה נשא על אפריון העשוי בסדין של פשתן כדי להביא אותו לדרוש בצבור בשבת.

¹⁰ כאשר תכנס לדרום, תשאל את החכמים שם, בסוף שאלו את רבי סימון.

¹¹ מעשה.

¹² כל אלו החכמים הורו שמתר לטלטל ולהביא כפרות של לחם כדורון לשר הצבא "ארסקינס" בשבת, שמא יהיו זקוקים לטובתו.

ירושלמי ביצה / דף היומי

לא בדא. והא רבי אבהו יתיב, ומתני ומפתחא דפלמנטרין
בידיה! פלפלין הוה ליה בגוה¹³. הלכה ח', מתניתין - בית שמאי
אומרים: אין מוליכין חלה ומתנות לכהן ביום טוב, בין
שהורמו מאמש בין שהורמו מהיום, ובית הלל מתירין. אמרו
בית שמאי: גזרה שוה, חלה ומתנות מתנה לכהן, ותרומה
מתנה לכהן, כשם שאין מוליכין את התרומה - כך לא יוליכו
את המתנות! אמרו להן בית הלל: לא! אם אמרתם בתרומה
שאינו זכאי בהרמטה, תאמר במתנות שזכאי בהרמתן? גמרא -
תני, אמר רבי יודה: לא נחלקו בית שמאי ובית הלל שמוליכין
את המתנות שהורמו ביום טוב, ואת המתנות שהורמו מערב
יום טוב, עם המתנות שהורמו ביום טוב. על מה נחלקו? על
המתנות שהורמו ביום טוב לעצמן. שבית שמאי אוסרין ובית
הלל מתירין. וקשיא על דבית הלל: תרומה אינו זכאי

¹³ שואלת הגמרא: הרי רבי אבהו היה יושב ומלמד בבית המדרש ביום טוב, והחזיק בידו מפתח של ארון המשמש לשמירת חפצים המנחים בידו, וכיצד טלטל את המפתח מביתו, והלא אסור להוציא מפתח של כלים?! ומתרצת הגמרא: בתוך הארון היו פלפלים, והרי הוא מפתח של אוכלים.

ירושלמי ביצה / דף היומי

בהרממה? הגע עצמך: שיש עליה תניי? ! זו מפני זו ! ולמה תנינן חלה מפני חלה שהורמה ביום טוב? כהדא דתני, הלש עסה ביום טוב - מפריש חלתה ביום טוב. לשה מערב יום טוב ושכח להפריש חלתה - אסור לטלטלה, ואין צריך לומר לטול ממנה. 'עירס' לא אמר אלא לש, אבל עירס - לא. אמר רבי שמואל אחוי דרבי ברכיה: תפתר בעסה טמאה שאינו מפריש חלתה אלא בסוף. אמר רבי יוסה בי רבי בון: בדין היא בעסה טהורה שלא יפריש חלתה אלא בסוף, תקנה תקנו בה שיפרישנה תחלה, שלא תטמא העסה. מתניתא ביום טוב של פסח, אבל בעצרת ובחג - מתר. רבי יוסה בי רבי בון, רבי חונה בשם רבי אחא: אפילו בעצרת ובחג אסור, על שם "כל מלאכה לא יעשה בהם". הלכה ט', מתניתין - בית שמאי אומרים: תבלין נדוכין במדוך של עץ. והמלח בפך ובעץ הפרור. ובית הלל אומרים: תבלין נדוכין כדרפן במדוך של אבן, והמלח במדוך של עץ. גמרא - וידוך מאתמול! חבריא בשם רבי יוחנן: שטעמן מר. רבי זעירה בשם רבי יוחנן:

ירוּשָׁלַיִם בִּיצָה / דף היומי

שְׁטַעַמָּן פָּג. שְׁמוּאֵל שָׁחַק עַל סֵטְרָא דְּמְדוּכָתָא. רַב אָמַר: כָּל הַנְּדוּכִין נְדוּכִין כְּדַרְכָּן. רַב חוּנָה, רַבִּי יְרֵמְיָה, רַבִּי אִימִי בְּשֵׁם רַבִּי יוֹחָנָן: הַשּׁוּם, וְהַשְּׁחֲלִיִּים (כְּרִישִׁים), וְהַחֲרָדֵל נְדוּכִין כְּדַרְכָּן. רַבִּי אָבָהוּ בְּשֵׁם רַבִּי יוֹחָנָן: הָעוֹשֶׂה אֶלְיִנְתִּין בְּשַׁבַּת – חָיִב. מִשּׁוּם מְרָקָד, הָא בְּיוֹם טוֹב – מִתָּר.

שַׁבַּת קִדְשׁ ו' שְׁבַט תשע"ו

ביצה דף ח'

רַבִּי חִזְקִיָּה בְּשֵׁם רַבִּי יְרֵמְיָה: הָעוֹשֶׂה אֶלְוִנְתִּין בְּיוֹם טוֹב – אָסוּר מִשֵּׁם מְרָקָד. יִצְחָק דִּיהָבָא שָׁאַל לְרַבִּי יוֹחָנָן, מָהוּ מִישְׁחוּק קוֹנְדִיטוֹן בְּיוֹמָא טָבָא? אָמַר לִיה: שְׂרִי וְיִיב לִי, וְאָנָּא שְׂתֵיא. רַבִּי אָבָהוּ בְּשֵׁם רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֹוִי: שְׂרִי. רַבִּי זְעִירָא בְּעָא קוּמִי רַבִּי אָבָהוּ: מֵאֵן דְּעֵבִיד טָבָאוֹת – לֹא שְׁחִיק לִיה מִן דְּאִיתְמַל. אָמַר לִיה: אֵין מְחֻלְפָּה שִׁיטְתִּיה דְּרַבִּי אָבָהוּ, הָכָא הוּא אָמַר שְׂרִי וְהָכָא הוּא אָמַר אָסוּר? אֶלָּא בְּגִין דְּרַבִּי אָבָהוּ יָדַע דְּרַבִּי זְעִירָה מְחַמֵּר וְאֵינוֹן מְחַמְרִין, בְּגִין כֵּן הוּא עָבַד

ירושלמי ביצה / דף היומי

דְּכוּתֵהוּן. אֵית דְּבָעֵי מֵימַר הַכִּין, אָמַר לִיה: מֵאן דְּבָעֵי דִּיא טָב
לֹא שָׁחַק לִיה מִן דְּאִיתְמַל. רַבִּי זְעִירָה שָׁאֵל לְקָלָה דְּרוּמָה,
עֲבָדִיה דְּרַבִּי יוֹדֵן נְשִׂיא: שָׁחַק הוּא מֶרֶךְ קוֹנְדִיטוֹן בְּיוֹמָא
טָבָא? אָמַר לִיה: אֵין! וְכָל מִינֵי סִיקְרִיקִין. רַבִּי יִצְחָק, רַבִּי
לְעֶזֶר, בְּשֵׁם רַבִּי אֵימִי, אָבוּי דְּרַבִּי אַבּוּדָמָא דְּצְפוּרִי: מַה
פְּלִיגִין, לְתַן לְצָלִי, הָא לְקִדְרָה – מְתָר. רַבִּי נַחוּם, אָמַר רַבִּי
שְׁמוּאֵל בַּר אַבָּא, בָּעֵי: הָדָא אֶטְרִיתָא, לִיבֶשׁ – אָסוּר, לְקִדְרָה –
מְתָר. עַל יַד עַל יַד – צְרִיכָה. הֲלָכָה י', מִתְנִיתִין – הַבּוֹרֵר קְטָנִית
בְּיוֹם טוֹב, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים: בּוֹרֵר אֶכֶל וְאוֹכֵל. וּבֵית הֵלֵל
אוֹמְרִים: בּוֹרֵר כְּדַרְכּוֹ, בְּחִיקוֹ, וּבִתְמַחוּי. אָבֵל לֹא בְּטַבְלָה, וְלֹא
בְּנֶפֶח, וְלֹא בְּכַבְרָה. רַבִּין גַּמְלִיאֵל אוֹמַר: אַף מְדִיחַ וְשׁוֹלָה. גַּמְרָא
- רַבִּי יוֹנָה בָּעֵי: עֲשֵׂה כֵן בְּשַׁבָּת, עַל דְּבֵית שְׁמַאי מַהוּ שְׂיֵהָא
חֵיב? אָמַר לִיה רַבִּי יוֹסֵה: וְלָמָּה לֹא, אֵילוּ עֲשֵׂה כֵן בְּשַׁבָּת עַל
דְּבֵית הֵלֵל שְׁמַא אֵינוּ חֵיב? וְהֵכָא חֵיב. אָמַר רַבִּי מְנָא: יָאוּת
אָמַר רַבִּי הוֹנָא, אַבָּא לֹא אֲתִיָּא אֶלָּא עַל דְּבֵית שְׁמַאי, לָמָּה הֲתָר
מְכָלֵל בְּרִירָה בְּיוֹם טוֹב וְלֹא הֲתָר מְכָלֵל בְּרִירָה בְּשַׁבָּת, בְּרָר

ירושלמי ביצה / דף היומי

אוכלים מתוך אוכלים, חזקיה אמר: חיב. ורבי יוחנן אמר: פטור. מתניתא פליגא על חזקיה, בורר ואוכל, ובורר ומניח על השלחן. רבי בון בר חיה בשם רבי שמואל בר רב יצחק: תפטר כשהיו אורחים אוכלים ראשונה ראשונה. והא תני ויבלבד שלא יבור את כל אותו המין, אם עשה כן בשבת – חיב, על דעתיה דרבי יוחנן, שכן הבורר כדרכו במקום אחר חיב, על דעתיה דחזקיה אפילו עגולין מן גו עגולין, ואפלו רמונים מן גו רמונים? אין כיני אפלו בני נש מן גו בני נש, מאי כדון? כל עמא, מודי להיא דאמר רבי אימי. רבי אימי הוה ליה אורחין, אפק קומיהון תורמוסין ופסילייה. אמר לון: יהבון דעתכון דאתון מיכול קינרסיה בסופה¹⁴. תני, אין בוררין, ולא טוחנין, ולא מרקדין. הבורר, והטוחן, והמרקד,

¹⁴ רבי אימי באו אליו אורחים בשבת, הניח לפניהם תרמוסים ועוד מין שנקרא פסילייה, וכל אחד הוציא מלא חפנו מהתערבת, ומוציא מהיד את מה שלא חביב עליו ומניח לפניו ואוכל רק את מה שחביב לו. אמר להם רב אימי: תנו דעתכם לאכל לבסוף את המין השני שאינו חביב לכם, שבכך מתר לכם לבררו, אף שאינכם אוכלים אותו מיד.

ירושלמי ביצה / דף היומי

בשבת נסקל, וביום טוב סופג את הארבעים. והתנינן בורר כדרכו בחיקו ובתמחוי. אמר רבי חנינה ענתנטייה: דרבן גמליאל היא, דרבן גמליאל אמר: אף מדיח ושולה. והא תני, של בית רבן גמליאל היו שוחקין פלפלין בריחים שלהן, ומתר לטחון ואסור לבור? אמר רבי יוסי בי רבי בון: לא התרה טחינה כדרכה. מנין שאין בוררין, ולא טוחנין, ולא מרקידין? רבי אחא בשם רבי שמעון בן לקיש: "כל מלאכה לא יעשה בהם" עד "ושמרתם את המצות". רבי יוסי בעי: כלום למדו לתבשיל אלא מיכן? רבי יוסה לא אמר כן. אלא, רבי יוסי בשם רבי שמעון בן לקיש: "אך אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה לכם" עד "ושמרתם את המצות". תני חזקיה ופליג, "אך", "הוא", "לבדו" - הרי אלו מעוטין, שלא יקצור, ולא יטחון, ולא ירקד ביום טוב. רבי זעירה, רב חיה בר אשי בשם רב: המשמר חייב משום בורר. אמר רבי זעירה: לא מסתברא דילא משום מרקיד. רבי יונה ורבי יוסה: תריהון אמרין בקדמיתא הוינון אמרין: יאות אמר רבי זעירה, מה

ירושלמי ביצה / דף היומי

המרקד קמח מלמטן וסלת מלמעלן, אף המשמר יין מלמטן
ושמרים מלמעלן, ולא הוינן אמרינן כלום. למה? התר מכלל
ברירה והתר מכלל שמור, התר מכלל ברירה - בורר פדרכו
בחיקו ובתמחוי. והתר מכלל שמור - אבל נותנין לתלויה ביום
טוב. ולא התר מכלל הרקדה - דאמר רבי חנינה בר יקה בשם
רב יהודה: אין שונין את הקמח, אבל מרקדין לאחורי הנפה.
אין תאמר משם מרקיד הוא, יהא אסור! אמר רבי יוסי בי רבי
בון: די לא כרבי יודה, דתני משם רבי יודה: אף מכשירי אכל
נפש התיירו. בעיא הדא מילתא: מהו לשנות את הקמח
לאחורי הנפה כרבנן? הלכה יא, מתניתין - בית שמאי אומרים:
אין משלחין ביום טוב אלא מנות. ובית הלל אומרים, משלחין
בהמה חיה ועוף, בין חיים בין שחוטין. משלחין יינות שמנים
וסלתות וקטניות, אבל לא תבואה, ורבי שמעון מתיר בתבואה.
גמרא - וקשיא על דבית שמאי, ירק גדולה מתר לשלחה, גדי
קטן אסור לשלחו! אמר רבי יודן: לא מסתברא, בטוענו, אבל
אם היה מושכו והולך, מה בין מושכו להוליכו, מה בין
מושכו להשקותו.

ירוּשָׁלַיִם בִּיצָה / דף היומי

נתן לקבל את הגליון מדי שבוע באמצעות הדוא"ל

breslovinternational@gmail.com